

MİHMANDARLARIN EN GÜZELİ EBÛ EYYÛB EL-ENSÂRÎ HAZRETLERİ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdulillâhi rabbi'l-âlemin. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh. Âlâ külli hâlin ve fî külli hîn. Hamden kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirin ve şefîi'l-müznibîn ve hâtemin nebiyyin ve rahmeten lil âlemîn Muhammedini'l-Mustafa'l muhtari'l mahmûdi'l emîn ve âlihi ve sahibihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Çok aziz ve pek değerli, sevgili cemaat-i müslimîn!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selamı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı, lütfu, dünyada âhirette üzerinize olsun. Rabbim Teâlâ ve tekaddes hazretleri saadet-i dâreyne cümlelerinizi nâil eylesin. En güzel nimetleriyle cümlelerinizi taltif eylesin.

“Allahu Ekber” diyoruz. Minarelerden semalara müezzin kardeşlerimiz sesleniyorlar. Allahu Ekber, Allahu Ekber! Bu sözü bilhassa

bizim diyarımızda herkes duymuştur, bilir. Mânasını da tercüme ederler. Allah *celle celâlüh* başka hiçbir bildiğimizle mukayese edilmeyecek kadar büyüktür. Mukayese bahis konusu olmadan en büyüktür.

Bazı zavallı gençler; “en büyük falanca, en büyük filanca!” diye bağıyorlar. Şu takım, bu şahıs ya da filanca... Çok yanlış! Vah zavallı vah, vay şaşkın vay!

En büyük Allahu Teâlâ hazretleridir. Mukayese edilmeyecek kadar. Bir Allah var, bir de mâsivâ. O, mâsivallahla mukayese edilemeyecek kadar en büyüktür. O’na sonsuz hamd ü senâlar olsun. Bizi sayısız nimetleriyle nimetlendirmiş, nimetlendiriyor. O’nun sayesinde yaşıyoruz; varlığımız, vücudumuz, hayatımız, aklımız, fikrimiz, sıhhatimiz hep O’ndan. Sonsuz hamdü senâlar olsun. En büyük Allahu Teâlâ hazretleri. O’na bağlı olan her şey de en büyük, en güzel ve en şerefli.

Sözlerin en büyüğü, O’nun sözü, Kur’ân-ı Kerîm. Allah hepimizi Kur’an’ın ehli eylesin. O en büyük söze en güzel tarzda ittibâ etmeyi nasip eylesin.

Hayatımızdaki meşguliyetlerimizin, çalışmalarımızın, yeni tabirle uğraşlarımızın en mühimi de O'nu tanımak. Bütün öbür işler sona kalır, geride kalır, sıfır kalır; iş, vazife, çalışma Allah'ı tanımak, mârifetullah'a ermek, Allah'ı bilmek, Yaradan'ını bilmek. Bu nimetlerini kendisine ihsan edene bağlanmak.

Sevgililerin en sevgilisi, en önde geleni, O'nun sevgilisi. Habîbullah, Muhammed-i Mustafâ'sı, seçkin kulu; ona sonsuz salât u selâm olsun. Allah bizi onun yolundan ayırmasın.

Allah bizi; insanların şaşırdığı, akıllarını dağıttığı şu zavallı asırda sünnetini ihyâ edenlerden eylesin. Sünnetini ihyâ edip ümmetine hizmet eyleyip yüzlerce şehit sevabı kazanmayı tek tek her birimize nasip eylesin.

Şehirlerin en güzeli, Mekke-i Mükerreme. Suların en güzeli, oradaki Zemzem suyu. Taşların en güzeli, oradaki Hâcer-i esved. Mekânların en güzeli, Allah'a ibadet yerleri, camiler, mescidler; onların en önde geleni de yine; "Allah'ın evi" diye adlandırılma şerefine ermiş olan "Beytullah" diye isimlendirilen Mescid-i Haram ve Kâbe-i Müşerrefe.

İnsanların en güzeli, O'nun elçisi Muhammed-i Mustafâ, Muhammed-i Mustafâ'nın etrafına toplanmış insanlar. Onlar arkadaşların en güzeli; yoldaşı, sohbetdaşı, sahabesi *rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecmaîn*. Allah bizi onların yollarından ayırmasın.

أَصْحَابِي كَالنُّجُومِ بِأَيِّهِمْ اِقْتَدَيْتُمْ اهْتَدَيْتُمْ

Ashâbî ke'nnücûmi bi-eyyihim iktedeytüm ihtedeytüm. “Benim ashâb-ı kirâmım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisinin eteğine yapışsanız hangisinin peşinden yürüseniz hakkı bulur, hayrı bulur, nimete erer, cennete girersiniz.”¹

¹ Hadis farklı lafızlarla şu sahâbîlerden nakledilmiştir:

a. İbn Ömer'den (r.anhümâ): bk. Humeydî, *Müsned*, I, 250, hadis no: 783; İbn Adiy, *el-Kamil fi'd-duafâ*, II, 377.

b. İbn Abbas'tan (r.anhümâ): Deylemî, *el-Müsnedü'l-firdevs*, IV, 160, hadis no: 6497. Aclûnî, *Keşfü'l-hafâ*, I, 146, hadis no: 381.

c. Hz. Ömer'den (ra.): Deylemî, *el-Müsnedü'l-firdevs*, II, 310, hadis no: 3400.

d. Câbir'den (ra.): İbn Mende, *el-Fevâid*, s. 29, hadis no: 11; İbn Hacer, *Lisânü'l-mîzân*, II, 137, trc. no: 594.

e. Ebû Hüreyre'den (ra.): Kudâî, *Müsnedü'ş-şihâb*, II, 275, hadis no: 1346.

Allah'ın Habîbi ile sohbet ettikleri için başka insanların erişemediği en büyük şerefe erişmiş; “Peygamber Efendimiz’in ashabı” sıfatını almışlar.

a. Bana Bağlı Olanlar Benim İhvanımdır Hadisi Şerifi

Kandil gecelerinde gözyaşları içinde okuyup kardeşlerimize müjdeledim; burada da müjdeleyeyim. Bir keresinde Peygamber *sal-lallahu aleyhi ve sellem* hazretleri;

“Ah ne olaydı, ihvanımı görseydim, onlara kavuşsaydım.” buyurdu.

Sahabe-i kirâm şaşırarak;

“Yâ Resûlallah! Bizler senin ihvanın değil miyiz, kardeşlerin değil miyiz?” dediler.

O;

“Siz benim ashabımsınız. Benim ihvanım benden sonraki asırlarda gelip de beni görmek

için canını, malını, evladını kurban etmeye hazır olacak kadar bana bağlı olan insanlardır.” buyurdu.²

Her şeyin ismi başka, sıfatı başkadır.

Allah bize Resûlullah’ın o sevgisini ikram ve ihsan eylesin.

Mihmandarların en güzeli de Ebû Eyyûb el-Ensârî *radıyallahu anh* hazretleri.

Herkesin evine misafir gelir ama onun evine gelen gibi şerefli bir misafir hiçbir eve gelmemiştir. Onun nâil olduğu mihmandarlık şerefi gibi bir şerefe hiçbir ev sahibi ermemiştir. O Peygamber ki şair şöyle anlatıyor:

Ol Resûl-i müctebâ hem rahmeten li’l-âlemîn.

Bende medfundur deyu, eflâke fahreyler zemîn.

“O öyle bir Peygamber, öyle bir Nebîyy-i Muhterem ve Resûl-i Müctebâ ki yeryüzü;

““Resûlullah bende’ diye göklere övünür.”

² Enes b. Mâlik’ten (ra.) nakledilen rivayet için bk. Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, III, 155, hadis no: 12517; Ebû Ya’lâ, VI, 118, hadis no: 3390; Heysemî, *Mecmau’z-zevâid*, X, 66.

O Resûlullah, o hidayet güneşi, Allah'ın elçisi, Habîb-i Mustafâ ve Müctebâsı, o zât-ı muhteremin evine misafir olmuş. Hem de Allah'ın takdiriyle. Medine ahalisi devesinin yularını tutmak isteyip;

“Yâ Resûlallah! Bizim hanemize teşrif eyle, bizim evimize buyur, bizim evimize misafir ol.” dedikçe;

“Devemi serbest bırakın. O vazifelidir; ne yapacağını, nerede duracağını biliyor. Onun işaret ettiği yerde misafir olacağım.” diyor.

Ezel kalemi, o şerefi bu zât-ı muhtereme nasip eylemiş.

Herkesin sevdiği bir şehirde, İslâmbol'da oturuyoruz; Fatih Sultan Mehmed cennetmekân İstanbul'u alıncaya kadar, İstanbul, Araplar'ın tabiriyle Kostantiniyye, buralıların tabiriyle Kostantinapolis şehri...

“Kostantinapolis” deyince Fatih Sultan Mehmed Han cennetmekân;

“Kostantin şehri olur mu? İslâmbol, İslâm şehri!” demiş.

İslâmbol, İslâmpol, “İstanbul” oldu. Bu günkü telaffuzuyla öyle geliyor. Bir derin şuur,

bir ihtidâ... Kelime de bir ihtida ettirme merasiminin sonucu...

Bir gayrimüslim İslâm'a gelince adını değiştiriyor, eski adını söylemiyor. Soruyorsunuz, Yusuf İslâm veya Ömer Faruk diyor. "Eski adın nedir?" deniyor, söylemiyor. Neden? O eski ad ayrı. İslâm'la beraber adı da değişti.

Burası da müslümanların eline geçtikten sonra Kostantinapolis veya Kostantinapol olur mu? Tabi "İslâmbol" oldu. Onu özellikle değiştirdi.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* de sahabesinden bazısının, müslüman olduğu zaman uygun olmayan ismini değiştirmiştir. Mesela ismi Abdüşşems, "güneşin kulu." Hemen değiştirmiş, "Senin ismin Abdullah olsun." demiştir. Beğenmediği isimleri değiştirmiştir.

O da Efendimiz'in sünnet-i seniyyesidir.

"Kostantinapol" değil "İslâmbol, İslâm şehri."

Öyle bir şehir ki Allah nice nimetler ihsan etmiş:

Bu şehri-i Sitanbûl ki bî-misl ü behâdır.

Bir sengine yekpâre Acem mülkü fedadır.

Bir gevher-i-yekpâre iki bahr arasında.

Hurşîd-i cihân-tâb ile tartılsa sezâdır.³

Bu şehir öyle eşsiz büyüklükte bir mücevhher ki cihanı aydınlatan güneş, terazinin bir kefesine konulsa İstanbul'un kıymeti ancak böyle bir benzetmeyle anlatılabilir.

Allah bu şehri bize kazandıranlardan razı olsun. Mekânları cennet olsun, kabirleri nur dolsun, zaten yüksek olan makamları daha âlâ olsun. Allah şefaatlere erdirsin.

Her şehir, Peygamber Efendimiz'in diline nasip olmamıştır. Bu şehir, Peygamber Efendimiz'in dilinden adı geçen bir şehirdir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri müjdelemiştir ki;

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ فَلَنِعْمَ الْأَمِيرُ أَمِيرُهَا وَلَنِعْمَ
الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

Letüftehanne'l-Kostantîniyyetü fe le ni'me'l-emîru emîruhâ ve le ni'me'l-ceyşü

³ Nedim Divânı'ndan Seçmeler, s. 22.

zâlike'l-ceyş. “Kostantiniyye şehri mutlaka ve muhakkak fetholunacaktır. Onu fetheden komutan ne iyi bir komutandır, onu fetheden ordu ne iyi bir ordudur.”⁴

Buranın fetholunacağını 850 sene evvelinden Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* mûcizât-ı Ahmediye’si ile istikbale ait bir haber olarak bildirmiş.

Hem de nasıl bir zamanda?

Medine-i Münevvere küçücük bir köy iken.

Medine-i Münevvere’nin etrafı çöllerle çevrilmişken, bir avuç müslümanken...

Cihanın iki büyük devletinden birisi, İran’da Sasanî İmparatorluğu; koca, haşmetli İmparatorluk. Ötekisi Bizans İmparatorluğu. Koca koca iki tane muazzam devlet, imparatorluk ayaktayken, o iki cihan güneşi Medine-i Münevvere’den;

⁴ Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, IV, 335, hadis no: 18977; Buhârî, *et-Târîhu'l-kebîr*, II, 38; İbn Asâkir, *Târîhu Dımaşk*, 58, 35; Hâkim, *el-Müstedrek*, IV, 468, hadis no: 8300; Heysemî, *Mecma'u'z-zevâid*, VI, 323.

Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ “İstanbul, mutlaka fetholunacaktır.” buyurmuştur.

Sahih bir hadîs-i şerîf. *Diyanet Dergisi*’nin içinde alim kimseler incelemesini yapmışlardır.⁵ Efendimiz *sallaallahu aleyhi ve sellem* böyle buyurmuştur. Böyle buyurduğunun şahidi de bu Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleridir. “O şeref bize nasip olsun.” diye buraya kadar gelmiş.

O aşk, o şevk o zamandan Resûlullah tarafından tutuşturulmuş. O fethin aşkıyla bu zât-ı muhterem buralara kadar gelmiş. Bu şehir için ve bizler için Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz ve diğer sahabe-i kirâm fevkalade ehemmiyetli.

Peygamber *sallaallâhu aleyhi ve sellem*, İmam Tirmizî’nin hadis alimlerinden rivayet ettiği bir hadiste buyuruyor ki;

⁵ Ali Yardım, “Fetih Hadisi Üzerine Bir Araştırma”, s. 116-123. Adı geçen makalenin de yer aldığı, bu konu ile ilgili bir çalışma için bk. İmamzâde Mehmed Es’ad, *Değeri ve Tesiri Açısından Fetih Hadîsi ve Feth-i Kostantîniyye*, İstanbul 2002.

مَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ أَصْحَابِي يَمُوتُ بِأَرْضٍ إِلَّا بُعِثَ
قَائِدًا وَنُورًا لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

Mâ min ehadin min ashabî yemûtü bi-ar-din illâ bu'ise kâiden ve nûran lehum yevme'l-kiyâmeti. “Benim ashabımdan hiçbir sahabi yoktur ki o hangi arazide hangi ülkede hangi diyarda vefat etmişse kıyamet gününde o arazinin, o beldenin, o ülkenin müslümanlarının kâidi yani komutanı, önderi, sancaktarı olarak ve nur olarak kıyamet gününde cennete girecek.”⁶

Rabbimiz cümlemize cennetini, cemâlini nasip eylesin. Biz oraya bu zâtın bayrağı arkasında gideceğiz.

Güzel şeyleri saymakla başlamıştık. İstanbul'un güzelliğine geldik. İstanbul'un içindeki en güzel semt -o mübarek Üsküdar darılmaz- Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz'in beldesidir. Bahsettiğim sebeplerden dolayı İstanbul'un en güzel, en şerefli, en yüksek, en üstün, en kıymetli bölgesi Eyüp Sultan'dır.

⁶ Tirmizî, “Menâkıb”, 59, hadis no: 3865; İbn Asâkîr, *Târîhu Dimaşk*, II, 413-414; Aclûnî, *Keşfu'l-hafâ*, hadis no: 2243.

Onun için oraya hizmetin, orayı ziyaretin nasip olması büyük bir şereftir. Buraya hizmet en büyük şereftir. O camiye imam, müezzin ve cemaat olmak, orayı ziyaret etmek, Allah'ın çok büyük lütfudur.

Eyüp Sultan civarı eskiden sadrazamların dolaştığı yerlermiş. Etraf vezirlerin, paşaların konaklarıyla, büyük evliyâullahın tekkeleriyle doluymuş. Tekkelerin arazileri on yedi dönüm, on beş dönüm, altı dönüm gül bahçeleriymiş. Bu gül bahçelerinde, o güllere karşı bülbüller ötermiş, ağaçların arasında ahular, ceylanlar dolaşmış. Allah bizlere nasip eylesin de inşaallah o beldeyi yine öyle yapalım.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu zât-ı muhteremi herkes seviyor. Hayatını ve hususiyetlerini öğrenince hayran kalmamak mümkün değil. Onu da öğrenmek ve bilmeyenlere anlatmak vazifemiz. Bu zât-ı muhterem Peygamber *sallaallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in akrabası. Soyu, anne ve baba tarafından Peygamber Efendimiz ile birleşiyor ve sülalesi Peygamber Efendimiz'in dayızâdeleri oluyor. Mübareğin Peygamber Efendimiz ile yakınlığı, akrabalığı, kan bağı da var.

Peygamber *sallaallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Mekke-i Mükerreme’de bin bir meşakkat karşısında yılmayıp Allah’ın emrini ve dinini, varlığını ve birliğini insanlara anlatmaya çalıştığı sırada, insanlar söylediklerini kabul ediyorlardı ama Kureyş’in nüfuzundan korktukları için yardıma cesaret edemiyorlardı.

Peygamber Efendimiz *sallaallahu aleyhi ve sellem* gider, çeşitli sebeplerle Mekke-i Mükerreme’ye panayırlara ziyarete gelen kabilelerle konuşurdu.

“Müsaade eder misiniz? Sizinle birkaç söz konuşalım!” diye çok zarif bir şekilde yanlarına yaklaşırdı.,

“Ben Allah’ın vazifelendirdiği elçisiyim, Resûlü’yüm. Putlara tapmayın. Kâinâtı yaratan Allahu Teâlâ hazretleri birdir; şerîki, nazîri yoktur; O’nun varlığını birliğini ikrar ederseniz âhirette nimete erersiniz, cennete girersiniz; O’na âsî olursanız, imanınız yanlış olursa, müşrik olursanız; kâfir olursanız cezaya uğrarsınız.” diye ikaz ettiği zaman;

“Ey emniyetli, güvenilir, asil Muhammed! Çok iyi, çok doğru söylüyorsun ama biz senin

sözünü kabul edersek bu Kureyşliler nüfuzlu insanlar; bunlar etrafı, avanesi yardımcıları, tanıdıkları dostları, kuvvetleri güçleri, paraları pulları olan insanlar, onlarla aramız bozulur, bunu yapamayız.” diyorlardı.

b. Akabe Biatlarının Önemi

Dünya hesabından âhiretlerinin kârını göremiyorlardı.

Ama Medine-i Münevvere'den Akabe'ye gelen bahtiyar mü'minler, Peygamber Efendimiz'i dinledikleri zaman, -gelişlerinde tabi bilmiyorlardı ama gelip de dinledikten sonra Resûlullah'a iman ettiler ve beyat eylediler. Elini tuttular;

“Kabul ediyoruz, inandık, ‘âmennâ ve saddaknâ’ sen Allah’ın elçisisin, Resûlü’sün, biz sana tâbiyiz, emrindeyiz, emir ve ferman senindir, senin ümmetin oluyoruz.” diye kabul ettiler.

Bu Birinci Akabe.

Ertesi sene daha kalabalık geldiler. O zaman Medine'nin adı *Yesrib* idi. Peygamber Efendimiz orayı seçince adı *Medinetü'r-Resûl*,

“Peygamber’in Şehri” oldu. “Medine” diye kısaca söylüyoruz.

Orası *Medine-i Resûl*, *Medinetü Resûlillah*, “Allah’ın Elçisinin Şehri.”

Oradan daha geniş bir kalabalık halinde geldiler. Onlar da birincilerin aldıkları tadı düşünce kelebeklerin ışığa koştukları gibi geldiler:

“Yâ Resûlallah! Biz de sana inandık.” dediler.

Mübarek, ipek gibi elini tutup ona beyat eylediler.

Bu da ikinci akabe.

Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri, Medine-i Münevvere’nin Peygamber Efendimiz’e bu ziyaretlerle gelip de inanan, beyat edenlerinin evvelkilerinden, *es-sâbikûnû’l-evvelûn*’den.

Gerçekleri hemen kavrayıp Efendimiz’e tâbi olanlardan bir mübarek. Medineliler’in İslâm’a ilk gelenlerinden olma şerefi kendisine bahşolunmuş.

Evsâf-ı hamîdesini anlata anlata bitiremeyiz. Bir gerçeği görür görmez ilk kabul edenlerden, Birinci ya da İkinci Akabe’de dinlemiş, beyat etmiş, imana gelmiş olanlardan.

Peygamber *sallaallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in zât-ı şerîfine vahiy geldiği zaman, vahyi telakkî ederdi, ifade ederdi, telaffuz ederdi, katipler yazardı. Bunlara “vahiy katipleri” deniyordu. Efendimiz’in kendisine indirilen Kur’ân-ı Kerîm’i;

“Allah bana şu âyetleri buyurdu.” diye haber verdiği zaman, onları yazan insanlar. İşte bu zât-ı muhterem, o Kur’ân-ı Kerîm’imizin vahiy kâtiplerinden, Vahiy geldiği zaman Efendimiz’in yanında vahyi yazanlardan.

Kur’ân-ı Kerîm’in hafızlarından; Kur’ân-ı Kerîm’i ezberlemiş olanlardan ve Peygamber Efendimiz’e candan bağlı bir kimse.

Filvâkî; “Ebî ve ümmî, anam babam, canım, malım mülküm varım, her şeyim sana feda olsun, yâ Resûlallah!” diyenlerden.

Peygamber Efendimiz Hayber’i fethettiği zaman gece çadırın etrafında ayak sesi duyuyor. Bu mübarek kılıcını çekmiş, çıkıp bakıyor, etrafta dolaşüyor.

“Yâ Resûlallah! Hayber fetholundu. ‘Düşmanlar bir suikast yapabilirler.’ diye endişelendim. ‘Sen rahat uyuyasın, canına bir zarar gelmesin.’ diye etrafında nöbet tutuyorum.” dedi.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* de elini semaya kaldırdı;

“Yâ Rabbi! Benim için uykusunu terk eden bu mübarek kuluna hayırlar ihsan eyle.” diye dualar eyledi. Peygamber Efendimiz’in o dualarına mazhar olmuş kimse.

Hadis râvisi. Efendimiz’den duyduğu hadisleri daha sonraki nesillere rivayet etmiş, nakletmiş, öğretmiş. O mübarek sahabiden dört yüz kadar hadîs-i şerîf rivayet olunmuş.

Peygamber Efendimiz’i evinde yedi ay kadar misafir etmiş. Deve oraya çökünce Peygamber Efendimiz onun evine misafir oluyor.

“Yâ Resûlallah! Buyur başımızın üstünde yerin var, kalbimizde yerin var.” diyorlar.

Efendimiz;

“Siz yerinizi değiştirmeyin. Biz aşağıda kalalım.” diyor.

Onların canı rahat değil. “Efendimiz’in üstünde, yukarıda yürürüz, tahtaların arasından toz dökülür, gürültü olur.” diye korkuyorlar.

Ama Efendimiz aşağıda oturmak tevazunu gösteriyor. Ev sahibinin rahatını düşünüyor. Yemeęi hazırlıyorlar, ilk önce Peygamber Efendimiz’e gönderiyorlar. O yedikten sonra sofraya geldiği zaman Efendimiz neresinden yemiş, eli nereye değmişse “řu taraftan yemiş.” diye, oradan yemeye yarışıyorlar. Öyle bir aşk ve şevk ile yapıyorlar.

Nihayet bir gün testi devrilmiř, ařaęıya su dökülecek.

“Eyvah, Efendimiz’in olduğu yere tahtaların arasından su damlar.” diye örtüleri atıp kuruyorlar.

“Yâ Resûlallah! Bu durum canımıza tak etti. Lütfen yukarıya buyurun.” diyorlar.

Efendimiz’i yukarıya alıyorlar. “Layık olan da budur.” diyerek üst kata geçiriyorlar. Peygamber Efendimiz’e hizmetleri böyle; onun dualarını almaları böyle.

“Eyyüb Sultan” deniliyor. Tabi biz bir eksiklikle söylüyoruz; “Eyyüb” bu mübarek Efendimiz’in büyük oğlunun adı. Kendisinin adı değil, oğlunun adı “Eyyüb.” Kendi adı “Ebû Eyyûb Hâlid.”

Adı “Halid” ama künyesi “Ebû Eyyûb.” Onun için *ebû*’sunu unutmamamız lazım. Aslında “Ebû Eyyûb” dememiz lâzım. Bu “Eyyüb’ün babası” demektir; ilk oğlu “Eyyüb” olduğundan bu şekilde künyelendirilmiş.

Halkımız “ebû” kelimesinin mânasını bilmediğinden eksik telaffuz ediyor. Üç tane oğlu, bir kızı var. Eyyüb, Abdurrahman bir de kendisi gibi “Hâlid” isminde oğlu, “Amre” isminde kızı var. Dört tane evladı olmuş.

O dönemde ilk evlattan künye alırlarmış. Peygamber Efendimiz’in künyesi “Ebü’l-Kâsım”dır. Bu mübarek Efendimiz’in ismi de Ebû Eyyûb.

Sultanlık nereden gelmiş? Nereden gelecek, Allah'tan gelmiş. Allah bir insanı böyle nimetlere nâil ederse karşısında sultanlar el pençe divan durur. Bizim ecdadımız, gözlerinden perdeler kalkmış evliyâ oldukları için hakikatte kimin sultan olduğunu iyi bilirler.

Onun için bu zât-ı muhterem sultandır. Öbür sultanlar bunun hizmetçisidir. Karşısında, huzurunda el pençe divan durmuşlardır.

Muhterem kardeşlerim!

Siz Eyüb'ü sevenlersiniz. Burada Eyüp mektebinin adı için birisi;

“Eyüp Sultan İmam Hatip Lisesi'ndeki ‘Sultan’ kelimesi niçin oluyormuş? Bu eski sultanları hatırlatıyor.” diye itiraza kalkışmış.

Hayır!

Bu bizim ecdadımızın edebini, terbiyesini, evliyâlığını, gözünün ve gönlünün açık ve aydın olduğunu gösteriyor. Bu kelimenin o kadar büyük anlamı var ama antikayı bilmeyen, “eski bir eşya” diye kenara atar, kıymetini bilmez.

“Eyyüb Sultan” “Ebû Eyyûb Sultan.”

Bu “sultan” sözünde; büyüklerimizin edebî ve zarafeti o kadar güzel görünüyor ki bu kelimeyi korumak için hepinizi gayrete davet ediyorum. Bu lisenin levhasından sultan kelimesini sildirtmeyin. Çünkü o dedelerimizin bize en kıymetli yâdigârı. Topkapı Sarayı gibi bir şey. Bu caminin ve levhaların antikalığı gibi bir şey.

“Sultan” kelimesi, anlayana çok mânalar ifade ediyor. Onu sildirmeyin.

Eyyüb askerlik arkadaşın mı?

“Eyüb Camii!”

Hâşâ, sümme hâşâ. “Ebû Eyyûb Sultan”
“Mâneviyat Âleminin Sultanı.”

Hadîs-i şerîf râvisi. Sünnet-i seniyyeye sımsıkı bağlı, kale gibi sağlam bir insan.

Bir kaç misali var:

Abdullah b. Ömer *radıyallahu anhümâ* düğün yapıyormuş. Kendisi anlatıyor:

“Düğünde duvara yeşil, güzel bir örtü astık.” diyor.

Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz gitmiş, örtüye şöyle bir bakmış;

“Peygamber Efendimiz zamanında böyle bir âdet yoktu. Sizin böyle bir âdet çıkarmanız doğru olmamış, teessüf ederim, ben burada oturamam.” deyip kalkmış.

“Yapma, etme!” demişler.⁷

Düğüne gelmişken kalkıyor, bir küçük değişikliğe razı olmuyor. Bize ufacık bir ayrıntı gibi gözükebilir; bir yeşil örtü asılmış.

“Hayır, bu Peygamber Efendimiz zamanında yok.” diyor, ona razı olmuyor.

Sünnet-i seniyyeye bağlılığını; sultanların, halifelerin karşısında hak sözü dobra dobra söylediğini ve gerektiği zaman müdahale ettiğini biliyoruz.

Bir savaşta ganimetler ve esirler taksim ediliyor. Bir kadın da kenarda ağlıyormuş.

“Bu kadın niye ağlıyor?” diye sormuş.

“Esirdir, çocuğundan ayrıldı. Ağlaması çocuğundan ayrıldığı için.” demişler.

Bunun üzerine;

⁷ Buhârî, “Nikâh”, 77; Taberânî, *el-Mu’cemü’l-kebîr*, IV, 118, hadis no: 3853; İbn Hacer, *Fethu’l-Bârî*, IX, 249.

“Çocuğunu ona veriniz.” diyor.

Çocuğunu kadıncağıza verip kadının göz-yaşını dindiriyorlar;

“Niye böyle yaptın? diye sorduklarında;

“Peygamber Efendimiz’den duydum ki; bir evladı anasından babasından ayıranı Allah âhirette bütün sevdiklerinden ayırır.” şeklinde cevap veriyor.⁸

Gördüğü bir haksızlığı dobra dobra hemen söyleyen bir kimse.

Bizler de öyle olacağız. Onların yolunda yürüyen insanlar olarak hakkı tutacağız, haksızlığı durduracağız, hakkı icrâ edeceğiz.

Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz, Mescid-i Nebevî’nin imamlığını yapmış. Hz. Osman *radıyallahu anhin* devrinin sonunda fitneler arttığına, gelen kuvvetler Halife’yi evinden çıkarmamaya başlamışlar.

Halife, “imam ve önder” demek; namaz kıldırır; camide de, yönetimde de önde olması

⁸ Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, V, 412, hadis no: 23546; Tirmizî, “Siyer”, 17, hadis no: 1566; Taberânî, *el-Mu’cemü’l-kebîr*, IV, 182, hadis no: 4080; Hâkim, *Müstedrek*, II, 63, hadis no: 2334.

lazım. İmamlık şerefi o kadar yüksektir. Halife'yi çıkarmamışlar. Sonunda Kur'ân-ı Kerîm'i okurken şehit de ettiler.

O şehit olurken üzerine kanının aktığı Kur'ân-ı Kerîm şimdi Topkapı Sarayı'ndaki *Emânât-ı mukaddese*'dedir. Orada saklanan, ceylan derisi üzerine yazılmış Kur'ân-ı Kerîm'dir.

İşte o evinden çıkarılmadığı, zalimler tarafından engellendiği sırada Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in mescidinde Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz Halife'ye vekaleten imamlık yapmıştır.

Hafız, bilgisi derin, ârif, fâzıl ve kâmil bir insan. Sıradan bir imamlıktan çok daha derin mânası olan bir imamlığı vardır.

İslâm âlemi fütuhât ile genişleyince; Şam diyarı, Mısır, Irak, İran, bizim Anadolu Diyarbakır'a, Ahlat'a, Silvan'a, Kafkasya'ya, Adana'ya, Maraş'a kadar hemen hepsi o devirlerde fetholundu. Oralarda sahabe kabirleri var. O zamanlardan beri oralar İslâm'dır.

Yalnız Haçlılar bir ara Urfa'yı elde etmişler de, bir müddet bir hıristiyan krallığı devam

ettirmişler. Bir ara Kudüs'ü alıp Selahaddîn-i Eyyûbî tekrar fethedene kadar, oralarda hüküm sürdükleri vakitlerden Güneydoğu Anadolumuz, Türk-Kürt kardeşlerimizin yaşadığı yerler o zamandan beri İslâm diyarıdır.

İşte o zaman Hz. Ali Efendimiz; Medine-i Münevvere'den fütuhâtın idaresi uzak düştüğünden halifeliğin idaresini Kûfe'ye nakletti. O zaman Kûfe, Bağdat'a yakın bir İslâm şehridir. Müslüman mücahitlerin kurduğu daire planlı, ortasında camisi olan kaleli bir şehirdir.

Hz. Ali *radiyallahu anh* Efendimiz halifeliğin idaresini Kûfe'ye naklettiği zaman Peygamber Efendimiz o mübarek belde olan Medine-i Münevvere'yi Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretlerine bıraktı. "Buranın valiliği senin." dedi. Bu zât-ı muhterem o validir.

Halifenin vekili imamdır, vahiy katibidir, hâfız-ı Kur'an'dır, Medine valisidir.

İslâm'ı öyle anlamış, Allah'ın yoluna öyle bağlanmış ki mal mülk, mevki makam, sıhhat âfiyet, evlat, çoluk çocuk, dünya gözünden silinmiş.

Ömrünü cihada tahsis etmiş bir insandır. Medine-i Münevvere’de durmamış; Mısır’ın fethine iştirak etmek için Mısır’a, Mısır’dan Suriye’ye, Suriye’den Filistin’e gitmiştir.

Bazı kitapların yazdığına göre Arap mücahit müslümanların İstanbul’u fetih için yaptığı daha önceki seferlere de iştirak etmiştir.

En çok hoşunuza gidecek, dikkatinizi çekecek olan husus, Kıbrıs’ın fethine de katılmış olmasıdır. Hâlid b. Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz hazretleri Kıbrıs’ın da fatihidir, Kıbrıs’ta da cihatta bulunmuştur.

c. **Evlatlarınıza Yazmayı, Yüzmeyi, Ok Atmayı, Silah Kullanmayı Öğretin Hadisi Şerifi**

Peygamber Efendimiz, hadîs-i şerîfinde;

“Evlatlarınıza yazmayı, yüzmeyi, ok atmayı, silah kullanmayı öğretin.”⁹ buyurmuştur.

Çöllerde mi yüzecek?

“Yüzmeyi öğretin.” ne demek?

⁹ İbn Ömer’den nakledilen hadis için bk. Beyhakî, *Şuabü’l-îmân*, VI, 401, hadis no: 8664.

Peygamber Efendimiz'in mûcizâtından; Ümmet-i Muhammed'in denizler ötelelerini fethedeceğini, denizlerde İslâm'ın bayrağının dalgalanacağını gösteren bir işaret.

“Çocuklarınıza yüzmeyi de öğretin!”

Deniz savaşlarının sevabı, kara cihatlarının iki katıdır; sevabı daha fazladır. Deniz şehidinin mertebesi, kara şehidinden daha üstündür.

Bu mübarek o sevapları kazanmak için gemilere binmiş, Kıbrıs'ın fethine katılmış. İstanbul'a gelmiş, seferlere iştirak etmiş. Büyük mücahitir.

Bir seferinde İstanbul'a geldiği zaman mücahitlerden bir grup karşıdan gelen Rum yani Romalı kuvvetlere saldırdılar. Karşı karşıya geldiler. İçlerinden bir bahadır, kılıcını sıyırdı, düşmanların arasına; “Yâ Allah!” diyerek bir hücum etti, kırdı geçirdi.

Ötekiler atılmadılar, bu girdi.

Tabi o çarpışırken ötekiler arkadan;

“Bak, Kur'ân-ı Kerîm'de;

وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ

Ve lâ tülkü bi-eydüküm ile't-tehlüke.

“Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın!”¹⁰ buyuruyor. Bu kendisini tehlikeye attı. Düşmanlarının arasına girdi, çarpışıyor. Kendi canını tehlikeye attı.” dediler.

Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz Kur’an’ı biliyor, hafız; âyetlerin sebab-i nüzûlünü, ne sebeple indiğini biliyor. Şu açıklamayı yapmıştır:

“Hayır, ey müslümanlar! Kur’ân-ı Kerîm’i yanlış anlıyorsunuz. Bu âyet-i kerîmenin tefsiri böyle değildir. Biz Peygamber Efendimiz’e kimsenin yardım etmediği zaman yardım ettik ‘Ensar’ adını aldık. ‘Allah Resûlü’nün Ensarı’ yardımcılarını şerefine kazandık. Sonra müslümanlar çoğalınca kendi kendimize; ‘Artık müslümanlar çoğaldı.’ dedik. Resûlullah’ın bize de ihtiyacı kalmadı. Zaten etrafında pervane gibi dönen ona canını feda edecek olan nice insan var! Biz bağlarımıza, bahçelerimize, ticaretlerimize dönelim, işlerimizi görmeye başlaya-

¹⁰ 3/Âl-i İmrân, 195.

lım.’ dedik. Onun üzerine Allahu Teâlâ hazretleri bizi ikaz olarak âyet-i kerîme indirdi. ‘Ey iman edenler! Allah yolunda çalışmaktan geri durmayın. Malınızı, mülkünüzü, kazancınızı Allah yoluna fî sebîlillah sarf etmekten mahrum kalmayın. Bu hususta ihmal göstermeyin. Cihada gidenleri desteklemekten geri duymayın. Ordu teşhizi, silah alma vesaire hususlarında ihmalkârlık göstermeyin. Böyle yaparsanız Allah’ın gazabını çeker, günaha girersiniz. Böylece kendinizi tehlikeye sokarsınız. Sakın böyle yapmayın. Malınızla mülkünüzle ihsan ve ikramda bulunun, infakta bulunun. Bu âyet-i kerîme o mânadadır.’¹¹

Keşke Kur’ân-ı Kerîm’i herkes, hepimiz ve bütün müslümanlar doğru düzgün anlasaydı da dünyanın en güçlü halkları, devletleri hep müslümanlar olsaydı.

Keşke Müslümanlar Bosna Hersek’te, Karabağ’da, Kafkasya’da, Seyland’da, Afrika’da

¹¹ Ebû Eyyûb el-Ensârî’den (ra.) nakledilen hadis için bk. Ebû Dâvûd, “Cihâd”, 23, hadis no: 2512; Hâkim, *Müstedrek*, II, 94, hadis no: 2434; Beyhakî, *es-Sünenü’l-kübrâ*, IX, 99.

mazlum, mağdur, müstez'af, maktul, her türlü zulme mâruz duruma düşmeseydi.

Keşke cihad şuurunu unutmasalardı. Keşke gevşemeselerdi, âyeti tam anlayıp, Allah yolunda mallarını canlarını tam sarf edip, İslâm'ın izzetine gölge düşürmeselerdi.

İşte Ebû Eyyûb el-Ensârî aynı zamanda o ikazı yapmış bir kimsedir.

Bizim fakülteye bir milletvekili, bir isteği için gelmişti.

Dekan;

“Kendimizi tehlikeye atmamamız lazım.” dedi.

Dekan; güya profesör, güya bilgisi çok ama yanlış söyledi.

O milletvekili kardeşimiz hemen;

“Ben böyle duymadım. Tehlikeye atmak, Allah yolunda cihada gidip can feda etmemek” mânasına değildir. O başka şeydir.” diye tam benim anlattığım hususta orada güzel bir cevap verdi.

Keşke herkes İslâm'ı tam bilse de, müslümanlar da İslâm'ı tam yaşamanın tabii sonucu olan izzete ve itibara sahip olsalar!

Allah Ümmet-i Muhammed'i tekrar aziz eylesin! Gadirten, zulümden, kâfirlerin tasallutundan kurtarsın. Aralarındaki ihtilafları birleştirsın. Gönüllerini birbirleriyle cem ve teyit eylesin. Hepsini yekvücut olarak hayrın ve hakkın hizmetinde; dünyanın her yerine hayır götüren, nur götüren insanlar eylesin!

Emr-i mâruf, nehy-i münker de tavizsizdir. Biz çok taviz veriyoruz.

Emr-i mâruf, nehy-i münker müslümanların üzerine farzdır; kötülüğü gördüğü zaman yaptırmayacak, iyiliğin yapılmasına gayret gösterecek.

Milyonlarca müslüman var; bu kadar müslüman birer bardak su dökse düşmanları sel alıp götürecektir ama kimse vazife yapmıyor. Vazife yapmayana da; "Niye yapmıyorsun?" diye söylenmiyor.

Bugünkü müslümanların düştüğü sıkıntı, hadîs-i şerîfte bildirilmiş.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Ya emr-i mâruf, nehy-i münker yaparsınız, o ahlâka sahip olursunuz, ya da yapmazsanız, Allah başınıza öyle belalar verir ki içinizdeki salih kimseler dua etseler bile kabul olmaz. Tekrar dininize dönmedikçe o zillet üzerinizden gitmez. Allah zillete uğrattır.”¹²

Onun için bu noktayı da bu mübarek zâtın menâkıbını anlatırken, onu örnek alan kimse-ler olarak aklınıza yerleştirin. Emr-i mâruftan, nehy-i münkerden gafil olmayın, uzak durmayın, vazifelerinizi ihmal etmeyin.

Değerli kardeşlerim!

Hâlid b. Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri, cömertlerin cömerdiydi.

İbn Abbas radiyallahu anhümâ Basra valisiydi. Bu mübarek Efendimiz bir gazadan, seferden Basra'ya onu ziyarete gidiyor. Basra'ya onu ziyarete gidince Abdullah b. Abbas alim, müfessir, bilgili, görgülü, edepli, Peygamber Efendimiz'in amcası Abbas'ın oğlu, akrabası;

¹² Benzer ifadeler bulunan hadisler için bk. Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, V, 388, hadis no: 23349; Tirmizî, “Fiten”, 9, hadis no: 2169; Beyhakî, *Şuabü'l-îmân*, VI, 84, hadis no: 7558; a.mlf., *es-Sünenü'l-kübrâ*, X, 93; Deylemî, *el-Müsnedü'l-firdevs*, IV, 367, hadis no: 7059.

güzel yüzlü, uzun boylu, uzun kirpikli, güzeller güzeli bir insan.

Halid b. Zeyd Ebû Eyyub el-Ensârî Efendimiz'e;

“Sen Resûlullah'ı hanende misafir eyledin. Ben de sana işte şu konağı içindeki kölelerle beraber hediye ediyorum, buyur.” dedi.

Basra valisi İbn Abbas'ın, misafir gittiği, kendisini ağırladığı zaman mükellef konak; içindeki kırk kölesiyle beraber ve kırk bin dirhem gümüş hediye de ikram ederek...

“Sen ki Resûlullah'ı misafir etmiş, başımızın tacı bir büyüğümüzsün. Al bu da benim sana hediyem. Sen Resûlullah'ı öyle ağırladın, ben de seni ağırlayayım.” diye hediye etti.

O Abdullah b. Abbas'ın büyüklüğü, kadirbilirliği ve ona ikramı. Karşısındaki zâtın kıymetini biliyor.

Gelelim Halid b. Zeyd Ebû Eyyub el-Ensârî Efendimiz'in mukabelesine. Kırk köleyi Allah için âzat etti. 40 bin dirhemi de onlara sadaka olarak verdi, ayrıldı. Birazını kendisine ayırmadı, hepsini bahşeyledi.

Peygamber *sallaallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Mekke-i Mükەرreme'den gelen o fedakâr muhacirleri o Medine-i Münevvere'nin vefakâr ensârı ile kardeş yapmıştı. Sen şunun kardeşi ol, sen şunun kardeşi ol diye herkesi bir bir kardeş etti. Halid b. Zeyd Efendimiz'in kardeşi de Mus'ab b. Umeyr'di.

Mus'ab b. Umeyr *radiyallahu anh* ailenin biricik oğluydu. Güzeller güzeli, yakışıklı bir zengin çocuğuydu ama Allah yolunda ailesini, malı mülkü ve zenginliği terk etmişti. Anası ve babası müşrikti. Onlara yüz vermemişti.

Annesi naz yapmak istemiş;

“Oğlum dinine dönmezsen, Müslümanlığı bırakmazsan yemeyeceğim, içmeyeceğim, öleceğim. Anana böyle kötülük yapmış olursun.” demişti.

“Anacığım! Boşuna uğraşma! Senin kırk tane canın olsa, her seferinde feda etsen de bu yolu bırakmam. Sen İslâm'a gir.” dedi.

O Mus'ab b. Umeyr ki Peygamber Efendimiz onu Medine-i Münevvere'ye; “Dini, Kur'an'ı öğretsin.” diye gönderdi.

O güzel sesiyle Kur'an okurken Medineliler mest olur, mum gibi erirlerdi. Onun o güzel ahlâkından, yüzündeki nurdan, dilindeki halâvetten, tatlılıktan nice insanlar İslâm'a gelmiş, İslâm'ı öğrenmişlerdir. Peygamber Efendimiz Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz'i onunla âhîret kardeşi eyledi.

Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin babasının adı Zeyd, annesinin adı Hint'tir. Kendisi Hint ve Zeyd'in oğlu Hâlit'tir. Hanımının adı Fâtıma'dır; o da Eyyüb'ün anası olduğundan kendisine Ümmü Eyyûb derler. Babası Ebû Eyyûb el-Ensârî, annesi de Ümmü Eyyûb, Fatıma. Bunların her ikisi de Hazrec kabilesinin Neccaroğulları boyundan idiler.

Medine-i Münevvere'de İslâm'dan önce, birbirlerine rakip Evs ve Hazrec adında iki büyük kabile vardı. Uzun seneler süren epey mücadeleleri, savaşları olmuştu. Peygamber Efendimiz onları barıştırdı. Peygamber Efendimiz'in oraya gitmesi onlar için çok büyük nimet oldu. İşte bunlar Evs değil Hazrec kabilesine mensup kimselerdir.

“Peygamber Efendimiz'den hadis rivayet etmiştir.” diye söylediğim için birkaç tanesini

okuyayım. Ona sevap gidecek, okuduğumuz için biz de sevap kazanacağız. Bir hayra delâlet eden yapmış gibi sevaplanır.

عَنْ أَبِي أَيُّوبَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ،
قَالَ

الْمُتَحَابُّونَ فِي اللَّهِ عَلَى كَرَاسِيٍّ مِنْ يَاقُوتٍ حَوْلَ
الْعَرْشِ

An Ebî Eyyûb ani'n-Nebiyi sallallahu aleyhi ve sellem kâle el-mütehâbbûne fillâhi alâ kerâsiyye min yâkûtin havle'l-arşı.

Hadis alimlerinin meşhurlarından İmam Tirmizî nakletmiş. Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz Peygamber Efendimiz'den rivayet ediyor.

Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlar:

“Allah yolunda, Allah rızasını kazanmak için din, iman aşkına birbirleriyle muhabbet edip kardeş olan insanlar, yakuttan kürsülere oturacaklar.”¹³

¹³ Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr*, IV, 150, hadis no: 3973; Beyhakî, *Şuabü'l-îmân*, VI, 486, hadis no: 9000; Heysemî, *Mecma'u'z-zevâid*, X, 492.

Sen benim ihvanımsın, âhîret kardeşiyiz, el eleyiz. Seviyor, ziyaretleşiyoruz, hediyeleşiyoruz, muhabbetleşiyoruz. İşte böyle Allah yolunda birbirleriyle muhabbet edenler, o kıyamet gününde yakuttan minberlere oturacaklar. Onların makamı o kadar kıymetli olacak.

Diğer hadîs-i şerîf:

مَا مِنْ رَجُلٍ يَغْرِسُ غَرْسًا إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَهُ
مِنْ الْأَجْرِ قَدْرَ مَا يَخْرُجُ مِنْ ثَمَرِ ذَلِكَ الْغَرْسِ

*“Mâ min reculin yağrisu ğarsen illâ ke-
teba’llâhu azze ve celle lehû mine’l-ecri
kadre mâ yahrucü min semeri zalike’l-gars.”*

Ahmed b. Hanbel mezhep imamı; Hanbelî mezhebinin kurucusu, hadis alimi mübarek zât rivayet etmiş, Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz Peygamber Efendimiz’den şöyle naklediyor:

“Hiç bir kişi yoktur ki bir fidan diksin de Allah o fidanın çıkardığı her meyve kadar ona ecir vermesin.”¹⁴

¹⁴ Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, V, 415, hadis no: 23567; Heysemî, *Mecma’u’z-zevâid*, IV, 117.

Müslüman bir fidan diktiği, o da ağaç olduğu zaman, o ağaç meyve verdiği müddetçe, sevabı devamlı ona gelir.

Biz kardeşlerimizle dernek kurduk: “Eyüp Tarih, Kültür ve Çevre Derneği.”

Çevreyi niçin ilave ettik?

İnşaallah yeşillendireceğiz. Ebû Eyyûb el-Ensârî hatırasına orman tesis edeceğiz, yemyeşil olacak. Gül fidanları, meyve fidanları dikeceğiz, gülistana çevireceğiz inşaallah.

Hadîs-i şerifte öyle buyrulmuş. Peygamber Efendimiz'den öyle naklediyor.

Üçüncü hadîs-i şerîf:

Naklettiği 400 tane hadîs-i şerîf var ama üç tanesini nakledeceğim.

عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يُهَاجِرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ يَلْتَقِيَانِ فَيَصُدُّ هَذَا وَيَصُدُّ هَذَا وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ

An Ebû Eyyûbe'l-Ensârî radiyallâhu anhü ani'n-Nebiyi sallallahu aleyhi ve sellem kâle:

Lâ yehillü li-müslimin en yühâcire ehâhü fevka selâsi leyâlin yeltekıyâni fe-yesuddü hâzâ ve yesuddü hâzâ ve hayruhüme'llezî yebdeü bi's-selâm.

İki mezhep imamı Dârekutnî ve İmam Mâlik rivayet etmişler. Râvi Ebû Eyyûb el-Ensârî.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bizleri çok ilgilendiren bir konuda buyuruyor ki;

“Bir müslüman kardeşine üç geceden fazla küskün durmak, ondan ayrılmak, uzak durmak helal olmaz, haram olur. Doğru değil. Üç günden fazla darılmak helal olmaz. Bunlar inatlarını sürdürüp karşılaştıkları zaman, birisi yüzünü o tarafa çeviriyor, görmezlikten geliyor; berikisi öteki tarafa çeviriyor görmezlikten geliyor, böyle bir durum helal olmaz. Bu ikisinden hayırlısı, şeytana uymayıp *es-selâmü aleyküm* deyip karşı tarafa selam verendir.”¹⁵

¹⁵ Buhârî, “İsti’zân”, 9; Müslim, “Birr”, 25; Ebû Dâvûd, “Edeb”, 55, hadis no: 4911; Tirmizî, “Birr”, 21, hadis no: 1932; Mâlik, “Husnü'l-huluk”, 13; Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, V, 416, hadis no: 23575.

Demek ki müslümanlar dargın durmayacak, barışacak. İran Irak'la barışacak, Suriye Türkiye ile, Suudi Arabistan Yemen'le, Mısır Libya'yla barışacak. İslâm âlemi yekvücut olacak. Beldelerin içindeki insanlar da birbiriyile barışacak. İhtilaf olmayacak, ittifak olacak, birlik beraberlik olacak. Hizip, gruplaşma, çekişme, sataşma, çatışma olmayacak. O zaman müslümanların izzeti ve şevketi olacak.

d. Birbirinizle Çekişmeyin, Gücünüz Gider

Âyet-i kerîmede;

وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

Ve lâ tenâzeû fe-tefşelû ve tezhebe rîhuküm” “Birbirinizle çekişmeyin, ihtilafa düşmeyin. Darmadağın dağılırsınız. O zaman feriniz, gücünüz, kuvvetiniz gider.”¹⁶ buyuruluyor.

Herkes sizi keklik gibi avlar, kuzu gibi boğazlar, kebab yapıp yer, postunuzun üstüne oturur.

Neden?

İhtilaf ederseniz gücünüz, feriniz gider.

¹⁶ 8/Enfâl, 46.

Allah'ın sözünü dinlemeyip de dünyada ve âhirette izzet bulmak mümkün müdür?

Mümkün değildir, imkânsızdır.

Onun için;

“Ey müminler! Ey Ümmet-i Muhammed! Ya Allah'ın dinine gelirsiniz ya da şamarı, tokadı yersiniz.” diyor.

Hadiseler lisân-ı hâl ile bize bunu gösteriyor. Hadîs-i şerîfte de Ebû Eyyûb el-Ensârî Sultanımız, Efendimiz'den böyle rivayet ediyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Büyüklerin hâlini anlatmak, anlatıp da bitirmek kolay değil. Bu zât-ı muhterem bizim âhirette komutanımız, dünyada önderimizdir. Dünyada da başımızın tacı, beldemizin medâr-ı iftihâridir.

Onun ahlâkını örnek alacağız. Kur'an'a, hadîs-i şerîfe, emr-i mârufa, cihada sarılacağız. Allah yolunda malımızla canımızla cihat edeceğiz.

Nasıl cihat edelim?

Cihat kadro ile olur, cihat edecek insanlarla olur.

Onun için insan yetiştireceğiz. Yetiştirdiğimiz insanları da her türlü maddî mânevî teçhizat, bilgi, âlet edevât ve imkânlar ile destekleyeceğiz.

Böyle insanlar nerede yetişir?

Dinin, Kur'ân-ı Kerîm'in, hadîs-i şerîflerin okutulduğu yerlerde yetişir.

Allah razı olsun, dinî müesseseleri açan, din mekteplerini kurarak orada vazife gören mektep açamasa bile evini sabaha kadar taliplere, talebelere açık tutup da gece gündüz neşr-i feyz eden hocalara, alimlere, mürşidlere Allah büyük makamlar ihsan eylesin.

Biliyorum, o büyük alimler en sıkıntılı zamanlarda, gece gündüz Allah'ın dinini öğretmişlerdir.

Rahmetli Hüsrev Hoca, kimseden çekinmeden, gece gündüz ders anlatır, Allah'ın dinini öğretirmiş.

Birisi anlattı:

Kadınlar gelmiş;

“Hocam bizim başka vaktimiz yok, acaba filanca vakitte gelsek gece bize ders verir misiniz?” demişler.

“Gelebilirsiniz.” demiş.

Büyüklerimiz gece gündüz uykusunu terk ederek, istekliyi kapısından boş çevirmemişler.

Bir müdür arkadaşımız anlattı:

Babası oğlu ile yüz göz olmamak için ders vermiyor, bir başka müderris arkadaşına; “Bizim evlada hocalık yap.” diyor.

Babası vefat etmiş ama o müderris öyle vefalı, öyle edepli, öyle terbiyeli insan ki; “Babamın dostu o müderris hocam ölünceye kadar, hiçbir hafta bana ders vermeyi aksatmadı. Ben İngiltere’ye gittim, İngiltere’ye mektup gönderdi, dersimi yine verdi.” diyor.

İnsan yetiştirmek o kadar önemli...

Fatih Sultan Mehmed İstanbul’u fethettiği zaman muhasara etmiş; “Anadolu Hisarı’nın karşısına bir kale daha yapılması lazım.” demiş.

Anadolu Hisarı'nı Yıldırım Bayezid Han yaptırmış, Fatih Sultan Mehmed de karşı tarafına bir kale yaptıracak, üç tane paşaya emretmiş, her biri bir burcu yapacak. Üç ay içinde koca Rumeli Hisarı'nı yapmışlar.

Neden?

“Yetişecek!” diye emretmiş.

Çocuklar yetişecek. Bu çocukları biz Türkiye'ye değil, dünyanın her yerine göndereceğiz. Kırgızistan'a, Kazakistan'a, Türkmenistan'a, İran'a, Avustralya'ya, Afrika'ya, Güney Amerika'ya, Kuzey Amerika'ya, Kanada'ya göndereceğiz. Allah'ın dinini yayacağız.

Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz'in İstanbul'da işi neydi?

Allah yolunda cihat etmek, Allah'ın dinini yaymaktı. Biz de Allah'ın dinini oradan aldığımız nurla, feyizle, ışıkla yayacağız, talebe yetiştireceğiz, destekleyeceğiz, her türlü imkânı vereceğiz, dünyanın her tarafına göndereceğiz.

Avustralya'dan müslüman hakim istediler; “Hocam, bize Allah'ın dini ile hükmedecek

hâkim gönder, maaşını veririz; yeter ki bize Kur'an'a göre hükümlerin." dediler.

Bunu diyen de Budistlikten dönme bir Malezyalı.

"Müslüman olarak adalet istemek için İngiliz hakimlere müracaat etmeye utanıyoruz. Bize kadı gönder, hakim gönder, biz ona tâbi olacağız." diyorlar.

Güney Amerika'da, Güney Afrika'da, dünyanın her yerinde ihtiyaç var. Onları biz yetiştireceğiz ve bizim sadaka-i câriyemiz olacak. Onlar dini yaydıkça bizim defterimize sevap yazılacak.

Onun için kesenizin ağzını çok açın.

Fatih Sultan Mehmed Han'la yarışalım...

Allahu Teâla hazretleri ecrinizi, sevabınızı çok eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

